Ernest Martin

PRIZONIERUL

Prima zi

În tunetele şi vuietele atmosferei sfâşiate, orizontul năpădi cerul înstelat, planeta se năpusti cu toată forţa asupra navei şi goni mai departe pe orbită, luând cu ea tinicheaua zdrobită împreună cu omul pe jumătate strivit în cabină.

Nu era decât o aterizare nereuşită, dar Oleg tocmai aşa a şi perceput momentul ciocnirii. Era singur în navă şi se întorcea pe Pământ. Celelalte opt nave interstelare ale expediţiei încă mai lucrau în sistemul Regula. Şi peste o sută de cosmonauţi. Iar el a fost trimis pe Pământ din cauza laşităţii. Nu drept pedeapsă, nu, pur şi simplu pentru că un laş în expediţie reprezenta un pericol potenţial mult prea mare. Iar comandantul Jansen a avut dreptate când a aprobat hotărârea echipajului. Într-adevăr, mai bine se pierdea o navă, decât să se rişte întreaga escadrilă. Mai bine se expunea pericolului un singur om, decât o sută. Greşeala lui Jansen era însă alta: Oleg nu era un laş. Mai exact, nu era pur şi simplu laş. Avea o prudenţă înnăscută, el preferând să ocolească pericolul, în loc să-l înfrunte. O astfel de preferinţă însă nu e laşitate. Atunci când nu mai există altă ieşire, în el se regăseau şi curajul şi bărbăţia. Pe Oleg îl copleşea imginaţia prea bogată, fără margini. Era marele lui talent, izvor de idei şi decizii. Mulţumită acestui talent, nimerise în componenţa Stelarului. Dar, după aterizare, în condiţiile unui risc şi pericol real, imaginaţia lui lua o altă turnură, transformându-se într-o sursă de frică şi suspiciune, ce descoperea neîncetat pericole tot mai noi, inclusiv cele absolut imposibile, iar Oleg, având un caracter predispus spre aşa ceva, se străduia să scape de aceste pericole. Din exterior totul aducea a laşitate ordinară, însă nu mai era nici timpul şi nici dorinţa pentru o explorare psihologică profundă şi atunci l-au trimis pe Pământ. I-au dat o navă, au calculat traseul — în total şase hipertranziţii până la Pământ — dar în cosmos nu poţi calcula chiar totul... „Delta” a ieşit din al doilea salt mult prea aproape de planetă. Dacă ar fi fost primul salt, Oleg ar fi ieşit

imediat în subspaţiu, dar după al doilea trebuia trecută cu mare atenţie bariera spre spaţiul obişnuit pentru reînnoirea rezervei de vid şi pentru dezintegrarea particulelor ce dădeau energie pentru hipertranziţii. Avaria era într-adevăr destul de gravă, dar imaginaţia lui Oleg o transformă într-un cataclism de coşmar.

Planeta sărise practic în ecran. Automatele au acţionat motoarele de frânare, dar energia de ieşire neamortizată şi atracţia planetei aflată la prea mică distanţă au atras „Delta” într-o spirală ce se îngusta. Nava se prăbuşi iremediabil pe planetă şi aceasta o întâmpină în „hohotele” bubuitoare ale atmosferei ce se înfipse în blindajul încins. Apoi urletul motoarelor de frânare a fost retezat de izbitură, impact ce probabil a făcut să tresară peniţele seismografelor de pe Pământ; cavitatea toracică trosni ca o coajă de ou, coastele frânte străpunseră spinarea şi fotoliul, iar acesta, cu un scrâşnet se propti în peretele din spate al cabinei. Cunoştinţa, răsucindu-se într-o spirală sonoră, evadă din corp şi zbură spre înălţimi împreună cu coloana portocalie de praf şi fum ce se ridica de pe locul prăbuşirii.

Trecu o veşnicie. Totul era pustiu şi întunecat, ca înainte de început, ca înainte de Big Bang şi doar bezna covârşitoare se întindea în jur până la douăsprezece miliarde ani lumină. Apoi apăru o steluţă — de-abia observabilă, ca o pată cenuşie în întuneric. Treptat începu să strălucească şi să crească, se transformă într-un punct, o biluţă, un ghem, un fulger globular, un nor în formă de ciupercă ce se mărea din ce în ce mai mult până îi umplu craniul, deveni solid şi elastic şi sfârtecă osul fragil într-o explozie ce împrăştie în spaţiul nemărginit douăsprezece miliarde de ţăndări. Strunele întinse ale nervilor plesniră într-un zăngănit bubuitor, corpul se întoarse pe dos din cauza suferinţei, ca marginile unei plăgi fracturate, dar tocmai atunci izbucniră cascade de sudoare rece ce inundară norul înflăcărat din cap, ţâşniră peste marginile zdrenţuite ale cutiei craniene şi se revărsară în întreg Universul pe o distanţă infinită de parseci şi veşnicii...

Oleg tresări şi deschise ochii. Coşmarul încetă. Prin hublou se revărsa în cabină un răsărit palid. Era foarte dureros, dar suportabil. Peste liniştea cabinei se prăvăli apoi un zgomot — funcţiona ceasul tabloului de comandă. Arăta că din momentul prăbuşirii trecuseră douăsprezece minute. Se miră şi acest

sentiment obişnuit îl ajută să-şi redobândească echilibrul sufletesc. Durerea dispăru. Se gândi că trebuie să se ridice şi se îngrozi, închipuindu-şi cu ce zgomot îşi va smulge coastele zdrobite din căptuşeala fotoliului. Se cutremură şi pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Rămase întins ca şi până acum, încleştându-şi doar mâinile pe braţele fotoliului. Elasticitatea lor moale îl aduse la realitate şi atunci îşi spuse: „Nu cred în acest delir! Am să mă scol chiar acum!” Şi se smuci aruncându-se înainte, până când frica nu reuşea încă să-i paralizeze muşchii.

În fotoliu nu erau nici perforări de la coastele rupte, nici pete de sânge. Îşi pipăi pieptul şi spinarea. Mâinile îl ascultau, mişcările nu-i pricinuiau dureri. Totul era întreg. Se lăsă pe braţul fotoliului şi zâmbi, încredinţându-se, în sfârşit, că e viu şi întreg, iar sentimentul regăsirii în viaţă îl umplu de o bucurie nemărginită. „Sunt viu”, spuse încet. Apoi mai tare, până la urlet: „Viu! Sunt viu!”. Ţipătul răsună înăbuşit după tabloul de comandă. Ceva zăngăni şi zornăi acolo. Bucuria dispăru. „Viu-viu, da’ până când?”. Se ridică din nou şi începu să cerceteze nava.

Computerul era distrus în întregime. În timpul izbiturii, micromodulele plesniseră, răspândindu-se printre orificiile din carcasă, iar acum zăceau pe podea în grămăjoare frumoase de cioburi multicolore. Sistemul de regenerare, e adevărat, se putea restaura. După vreo două luni. Comanda manuală scăpase nevătămată, dar se dereglase. Şi nu era totuna? Oricum, nu avea nici computer care să-i calculeze traseul, nici aparate de control. Şi ce era mai important — se deplasaseră bobinele convertizorului. Pentru „Delta”, drumul prin subspaţiu era închis. Combustibilul obişnuit ar fi ajuns pentru mult timp, dar nu pentru trei sute de ani lumină. Hrana se păstrase, în schimb oxigenul rămas într-o cisternă n-ar fi ajuns decât aproximativ pentru o săptămână. Iar regeneratorul nu putea fi reparat decât în două luni.

Merită oare să trăieşti? Merită. Mai bine să trăieşti prost, decât să stai confortabil într-un mormânt... Nimic de zis, va avea un mormânt extrem de confortabil. Probabil că înaintea sfârşitului, era mai bine să deschizi trapa, pentru ca aerul încins să usuce bine mumia... De fapt, de ce încins? Poate că e umed şi răcoros şi atunci nu va mai fi nicio mumie, ci doar un schelet pe jumătate putrezit. Şi de fapt, ce-o fi afară? Cum de nu m-oi fi

interesat până acum? De bună seamă, forţa gravitaţională este normală. Măcar şi pentru asta, mulţumesc...

Se uită prin hublou. Nimic deosebit. Obişnuitele pietre şi stânci galbene-cenuşii, fără urme de vegetaţie, un cer stupid de un roz cernit. Pe el se târau pete vineţii — nori, ce altceva? Vântul ridica nori de praf ce întunecau cu o pâclă cenuşie linia abia vizibilă a orizontului. Totul semăna cu o chiseliţă de răchiţele diluată cu apă murdară din bălţi. „Eh, oftă Oleg, dacă ar fi respirabilă chiseliţa asta!” Ar fi vrut să verifice componenţa aerului, dar analizatorul, fireşte, nu funcţiona.

„Trebuie să ies afară. Dar dacă acolo e vreo jigodie vie?” Dintr-o dată i se păru că în vălul de ceaţă se mişcă nişte umbre. „Nu, nu se poate, mi se pare de frică. Nu-i nimeni acolo!” În ceaţa trandafirie nu se zărea nimic şi din nou se gândi că e timpul să iasă... Plecă după costumul de scafandru, simţind parcă pericolul cu spatele.

Oleg se îmbrăcă încet, prelungind în mod subconştient procedura. Într-un sfârşit, adăugă la centura şi pistolul-laser şi dintr-o dată se simţi sigur pe el.

Zăbovi mult timp în ecluză, în faţa trapei închise şi se gândi. „Eh, dacă ar exista un Dumnezeu pe lume! M-aş fi rugat din tot sufletul şi aş fi spus: Doamne-doamne, fă din această chiseliţă o atmosferă normală ca să pot respira, să fie răcoroasă şi proaspătă, din vest să se răspândească miros de iasomie, iar din sud, să zicem, miros de lăcrămioare... Of!” Oftă din greu, îşi încleştă dinţii şi deschise trapa.

Totul arăta la fel ca şi prin hublou — pietre, praf şi pete vineţii pe fondul roz cernit. Aruncă scăriţa şi coborî pe sol, dădu un ocol navei, aşa cum se obişnuieşte, apoi îşi spuse: „Nu mai tărăgăna lucrurile. Trebuie să încerci aerul. Dacă e bun — OK, voi trăi. Iar dacă nu, nu. O să fie cu o săptămână mai devreme. Nu-i totuna?”. Nu era deloc totuna, dar ştia că trebuie să se încurajeze. Deocamdată nu era aproape niciun risc — gazele otrăvitoare nu puteau trece prin filtru, microbii la fel, iar dacă acolo nu era oxigen, putea să apeleze imediat la butelii... Ei! Deschise supapa filtrului şi inspiră prudent.

Era aer — autentic, răcoros, ca-ntr-o seară de vară, un pic uscat şi prăfos. Şi mirosea un pic a chiseliţă. Oleg mai adulmecă o dată. Într-adevăr, mirosea a chiseliţă de răchiţele. Ca-ntr-un banc!

Respiră şi se bucură că totuşi n-are să moară peste o săptămână. Nu erau nici gaze otrăvitoare, nici microbi, nici măcar o proteină. Indicatorii filtrului rămaseră curaţi. Din nou începură rafalele de vânt, care aduseră un uşor miros de iasomie.

„Să mă ia naiba, înseamnă că totuşi e un delir! Dar dacă nu? Atunci de unde iasomie? Autosugestie? M-am gândit la iasomie şi mi-am sugerat că simt un miros. Ei, păi atunci sunt un geniu al autosugestiei. Şi în general sunt un geniu. Sunt Napoleon”. Îşi încrucişă braţele la piept, îşi scoase burta în afară şi plecându-şi capul, se uită îngâmfat în faţa lui. Îi lipseau doar şuviţele de păr napoleonian. Întinse mâna spre păr şi, fireşte, dădu peste un coif. Mâna lunecă pe suprafaţa netedă şi dădu pe jos... un tricorn. Oleg ridică imperialul tricorn şi se uită stupid înăuntru. Pe căptuşeală era tipărit cu litere de aur:

„Combinatul industrial, regiunea Paris

str. Champs-Elysées, 1, tel. 1—23—45.”

Şi măsura „59”. Tricornul era uzat bine de tot, îndoiturile roase, o pată pe căptuşeală, acolo unde o atinsese creştetul.

Asta era o tâmpenie desăvârşită. Ce drăcovenie! Aşeză cu grijă tricornul pe piatră. Se retrase câţiva paşi şi şopti: „Piei, necuratule!”. Acesta nu dispăru, deşi Oleg îşi dorise foarte mult asta, ba chiar fiind ferm convins că tricornul se va topi în văzduh după rostirea clasicelor descântece. Şi atunci trase în el cu pistolul. Tricornul se aprinse cu flăcări domoale şi arse mult timp, trosnind şi răspândind miros de piele arsă. Apoi vântul răspândi fumul şi cenuşa, iar pe piatră rămase doar o pată de funingine. Toate astea erau ciudate şi absurde.

„Cum era acolo, pe căptuşeală: telefon unu—doi—trei—patru—cinci, iepuraşul e-n opinci. Iepuraşul alburiu, iepuraşul fumuriu..”

Se auzi brusc un sunet straniu, ceva în genul unui scurt fornăit. Fără să mai stea pe gânduri, Oleg sări într-o parte şi. întorcându-se fulgerător, îşi scoase pistolul. În faţa lui răsări un iepure de câmp. Sau poate unul de casă. Iepurele îşi mişcă uşor buza despicată, adulmecă aerul, înaintă doi paşi şi se aşeză din nou. „Aşa. Iată că a apărut şi faună. La început un iepuraş, apoi vor urma lupii, oile, vilegiaturiştii şi alţi barbari care scriu pe stânci... Olea + Colea”.

Delirul mersese mult prea departe. Probabil că era urmarea unei intoxicaţii cu un anumit constituent al atmosferei. Sau erau pur şi simplu vedeniile dinaintea morţii. Atâta doar că nu erau cele standard. Se spune că omul înaintea morţii îşi revede viaţa, făclia, cei apropiaţi. Iar aici era un fel de nerozie. Iepuraşi sălbatici — iepuraşi domestici. Iasomie. Numai apă de colonie mai lipsea.

Dintr-o dată se răspândi şi mirosul de apă de colonie; greu, dezagreat încă de pe vremea copilăriei, îi umplu plămânii. Ameţi, îi veni rău. Spasme de greaţă îl sugrumau. Oleg deschise la repezeală butelia, respiră des şi adânc. Mirosul dispăru, dar ameţeala nu-i trecu Se căţără până la trapă şi, ţinându-se de pereţi, se târî spre cabină. Cu chiu cu vai îşi scoase scafandrul şi se prăbuşi greu în fotoliu.

Aproximativ peste un ceas se linişti, se ridică şi se îndreptă spre hublou Afară se mai luminase. Pietrele erau inundate de o lumină uniformă zmeurie. Uriaşul soare roşietic încălzea simţitor prin sticlă. Jos stătea binecunoscutul iepure. „Probabil că e flămând, se gândi Oleg. Un morcov ţi-ar trebui. Portocaliu, tare, cu codiţă verde”.

Morcovul apăru. Stătea suspendat în aer, apoi căzu în faţa iepurelui. Acesta păşi pe labele din faţă, îl aduse mai aproape şi începu să ronţăie mărunt. Ronţăiturile nu le putea auzi prin sticlă, dar Oleg şi le închipui şi atunci i se făcu şi lui poftă de-un morcov. Sub limbă i se adună saliva. Se întoarse mânios şi văzu morcovul. Atârna în aer, în mijlocul cabinei şi se legăna uşor. Se plictisise de atâtea minuni. Luă morcovul de codiţă, îl şterse cu mâna şi începu să-l mănânce. Morcovul era veritabil   Puţin cam crud.

Începu să se plimbe de colo-colo prin cabină, întorcându-se brusc în jurul umărului stâng. În timpul mersului gândeşti mai uşor.

„Ţara minunilor. Iar eu sunt Alisa. Alisa Alexandrovici Blinov. Planeta întruchipării viselor. Ce vreau aia se şi materializează. De fapt materializez. Interesant de ştiut, cum fac ei asta? Adică cine ei? De ce neapărat ei? Poate că ea, însăşi planeta. Sau eu. Vom considera că asta e o interacţiune a câmpului psi cu câmpurile planetei. Şi-n fond, ce importanţă are cum se petrece? Se întâmplă şi cu asta, basta. la să vedem! Păi, să spunem, dă-mi... un măr”

Se concentră şi îşi închipui un „antonovka”. Mărul apăru. În cabină începu să se simtă o aromă minunată de toamnă. Oleg răsuci mărul în mâini. Era greoi şi răcoros. „Straşnic... Dar invers?” Se concentră din nou şi îşi imagină cum mărul dispare. Cum se clatină şi se topeşte în văzduh. Dar nu se întâmplă nimic. „Aşa. deci. Nu se observă acţiunea inversă. Reiese că trebuie să te gândeşti bine la ce te gândeşti, altfel poate să iasă aşa o poveste...” Se gândi multă vreme, apoi oftă şi mâncă mărul.

Oleg se trezi scăldat de o sudoare rece. Afară era un fel de noapte infraroşie şi în ea, ca reflexia unui coşmar, zburdau umbre masive. Zăcu mult timp, pironindu-şi privirea în hubloul negru-purpuriu, iar gândurile necristalizate şi lipsite de sens se îngrămădeau stupid unul după altul, se rostogoleau încet şi se împotmoleau în abisul semitoropelii. Apoi adormi din nou.

A doua zi

Dimineaţa asamblă elicopterul şi plecă în recunoaştere. Jos plutea câmpia monotonă. Pe această planetă nu exista nimic altceva decât pietre şi praf... După trei ore de pilotaj se întoarse. Ceva îl neliniştea. Încă proaspete în memorie, umbrele nocturne văzute prin hubloul navei i se păreau a fi monştri mezozoici, ce răsturnau „Delta” cu labele lor hidoase. Încercă să alunge aceste gânduri şi mări viteza.

Nava era la locul ei. Se lăsase doar într-o parte, iar pe blindaj apăruseră nişte zgârieturi. Ceva se schimbase împrejur — poate că pietrele nu stătuseră aşa? Printre ele se vedeau urme — amprente distincte ale unor picioare uriaşe de pasăre. Ghearele solzoase, fiecare de mărimea unei palme. „Aşa deci, aici e înfiorător să-ţi dai drumul la gânduri. Uite până unde ai ajuns... Ăsta deja nu mai e un iepuraş”, mormăi Oleg şi se întoarse la elicopter.

Ridicându-se la două sute de metri observă într-o parte o pată mişcătoare. Stinse motorul, dădu uşor înapoi maneta şi fără zgomot porni în jos în regim de autorotaţie Era o fiară ce aducea întrucâtva cu cangurul, numai că avea dimensiunile unei automacarale. Se mişca prin sărituri domoale, cu coada atârnând. Un fel de dinozaur carnivor.

Când au mai rămas vreo douăzeci de metri până la fiară, Oleg trase maneta spre el şi cuplă motorul. Elicopterul mugi şi rămase suspendat. Fiara sări într-o parte şi încremeni într-o poziţie ameninţătoare — se pregătise pentru săritură, deschizând gura dinţată şi împingând înainte cornul ce răsărea la capătul botului.

Oleg îşi scoase pistolul din teacă şi întredeschise uşa. Ţinti direct între ochii holbaţi — galbeni, feroci, cu pupile verticale. Raza izbi craniul, dar se dovedi a fi inutil — fiara sări, atinse elicopterul cu vârful cornului, apoi se prăbuşi greoaie la pământ. Oleg era cât pe-aci să cadă din cauza izbiturii dar se ţinu bine şi redresă aparatul. Şi-n acelaşi moment dădu turaţie maximă, pentru că fiara sărise din nou. Oleg nu întrerupse raza până când dinozaurul nu se prăvăli pe o parte Din el ţâşnea sânge negru, capul retezat zăcea într-o parte iar piciorul din spate, enorm, ca un braţ de excavator, încă mai tresărea, împrăştiind pietrele.

Oleg ateriză cu „Musca” şi se îndreptă atent spre fiară. Prima rază tăiase pielea groasă şi perforase craniul pe o adâncime de zece centimetri, dar tot nu ajunsese până la creier. Oleg vru să-l pipăie cu degetul, dar se abţinu, ridică o piatră mai mare şi o aruncă în botul căscat. Limba tresări spasmodic, iar botul se închise cu un clănţănit. Oleg simţi cum ceva rece se înşurubează înăuntrul lui. Se întoarse şi plecă spre elicopter.

Nava zăcea într-o parte, iar acum trapa era sub pământ. Trapa de avarie se înţepenise la aterizare. Era imposibil să pătrundă înăuntru. Oleg smuci instinctiv maneta de la trapa de avarie apoi se hotărî să taie închizătoarea cu ajutorul laserului. Metalul greu fuzibil se topea încet. Stropi portocalii zburau în toate părţile, vântul îndepărta fumul gros. Apoi raza dispăru - se descărcaseră acumulatorii. Oleg aruncă pistolul, se lăsă pe o parte şi începu să plângă.

Plângea de disperare şi frică. El şi cu întreaga planetă între patru ochi. Fără adăpost de tot ce era misterios de tot ceea ce putea să nască forţa ei minunată, sub influenţa imaginaţiei lui deformate de frică. Lipsit de apărare, gol-goluţ, contra întregii lumi. Putea respira aerul de chiseliţă, se putea hrăni cu roadele imaginaţiei proprii, ca atunci cu morcovul şi mărul. Dar cum să scapi de celelalte fantasme întruchipate? Omorâse dinozaurul, dar în locul lui vor veni alţi monştri, îngrozitori şi invincibili...

Lacrimile secaseră, dar în gât îi rămăsese un ghem tare şi ghimpat. Treptat, disperarea trecu într-o indiferenţă absurdă ce-i năpădea gândurile şi sentimentele. Se ridică, se îndreptă cu greu şi începu să meargă fără să aleagă un drum anume, fără să se gîndească unde şi de ce. Orizontul mişcător îl împrejmui cu un cerc strâmt şi continuă să-l strângă cu fiecare pas, rămânând totuşi îndepărtat şi inaccesibil. El nu vedea însă asta. În faţa ochilor minţii zăbovea o singură imagine: nesfârşita pustietate galben-cenuşie şi undeva, chiar în mijlocul ei se găsea un cadavru închis în frumosul costum argintiu de scafandru. Întâi, jurai că e un om viu, atâta doar că avea ochii închişi şi faţa galben-cenuşie, apoi mai erau şi dezgustătoarele oseminte pe jumătate putrezite, în fine mai era şi scheletul, iar costumul de scafandru nu mai stătea umflat, devenise plat ca o cârpă...

Se împiedică şi se opri. Se poticnise de costumul de scafandru numai că nu era argintiu, ci galben-cenuşiu din cauza prafului. Plat ca o cârpă, abia-abia bombat acolo unde se găseau coastele. Oleg se aplecă şi şterse praful de pe cască. Înăuntru era un craniu — alb, cu şuviţe răzleţe de păr, cu orbitele goale, întunecate ca şi orificiile nazale, cu maxilarul inferior căzut, parcă batjocoritor.

Era cadavrul lui. Înţelese asta imediat şi i se făcu atât de frică, ca niciodată. Deja nu mai era frica conştientă în faţa unui prezumtiv pericol sau a unei posibile morţi, ci o groază animalică, lipsită de raţiune şi atunci scoase un urlet — răguşit, prelung, un răget deznădăjduit de fiară, întretăiat de gemete sinistre la inspiraţie...

Fugi, poticnindu-se de pietre, căzu, din nou se ridică, zvârcolindu-se în acelaşi loc şi smulgându-şi inconştient casca, iar căzu şi zbuciumându-se, reuşi să iasă din costumul de scafandru, apoi o rupse la fugă în salturi uriaşe. Fugi multă vreme până când organismul lui, de altfel, călit, nu mai rezistă. Respiraţia lui deveni întretăiată şi grea, sângele i se urcă la cap în bubuituri surde şi avu senzaţia că îi sfâşie vasele şi îi inundă creierul, ca apoi să ţâşnească prin orbite. Căzu din nou şi îşi pierdu cunoştinţa.

O furnică mare, roşcată, se târî pe dosul palmei, se opri, se agită de colo-colo ca şi când ar fi adulmecat ceva, trecu pe un fir de iarbă şi dispăru. Oleg se sprijini în mâini şi se ridică cu greutate. Se găsea într-o vâlcea, acoperită cu iarbă moale,

verde. La stânga, pe colină, se legănau în vânt crengile a doi mesteceni. Dincolo de linia şerpuitoare a sălciilor, susura un pârâu. Soarele uriaş, turtit, atinsese deja orizontul.

Oleg se ridică şi se căţără pe colină, abia târându-şi picioarele obosite. În depărtare, dincolo de porţiunea largă, verde, se zărea o pădure întunecoasă. Undeva ciripi o pasăre, probabil în pom. Voia să bea. Coborî înspre pârâu — era îngust de tot şi firav, cu apă curată şi rece ca gheaţa. Oleg, stând în genunchi, bău din căuşul palmelor; un fir subţire de apă i se scurse în mânecă şi atunci Oleg râse din cauza surprizei şi bucuriei.

Respiră uşor — mirosea a iarbă proaspătă, a apă vie şi a pământ încălzit în timpul zilei. Rupse un fir lung de iarbă, mestecă firul dulce deja în timpul mersului. Mergea, îndesindu-şi mâinile în buzunare, zâmbea, adierea vântului îi răcorea pieptul prin gulerul larg deschis şi oboseala deveni acum plăcută, călduţă şi moale.

Soarele apuse, cerul ardea în toate nuanţele de roşu, liliachiu şi violet. Deasupra orizontului licăriră fâşii lungi de un verde pal. Începea să miroasă prospeţimea serii ce se apropia. Trebuia să se gândească la un loc unde să-şi petreacă noaptea. Probabil că n-ar fi îngheţat dacă s-ar fi culcat de-a dreptul în iarbă, dar sub ochii lui, pe fondul asfinţitului, crescu până la zenit o inscripţie cu litere negre, din care se scurgeau dâre de culoare, zdrenţuite: „NOAPTEA” şi-n aceeaşi clipă, un urlet îndepărtat de fiară înăbuşi susurul pârâului şi foşnetul frunzelor.

Oleg se încheie până sus la guler şi se concentră. Băteau rafale de vânt, dar brusc acestea încetară. Aerul se îngroşă, deveni tulbure şi opac. Curenţii se învolburară, repezindu-se parcă în dezordine şi încremeniră, prinzând formă şi consistenţă.

Pe povârnişul colinei se ridicase un cub uriaş de beton. Se înălţaseră pereţi ermetici, verzi-cenuşii, iar în cel din faţă sclipi în lumina amurgului o uşă de oţel îngropată în beton.

Oleg se îndreptă spre uşă şi o împinse cu umărul. Uşa se roti încet, cu un fâşâit de-abia perceptibil şi rămase de-a curmezişul deschizăturii, barând-o pe jumătate cu grosimea ei de un metru. Oleg intră şi forţându-se închise uşa la loc. Împinse în lăcaşuri zăvoarele masive. Pipăi întrerupătorul pe perete Se aprinse lumina, din cale afară de orbitoare, în comparaţie cu cea a amurgului. Treptat, ochii i se obişnuiră şi văzu o scăriţă uşoară din lemn, care ducea abrupt la etajul doi. Se proptea într-o placă

orizontală din oţel. Oleg se căţără şi îşi sprijini palma pe placă — ţăcăni un releu, hurui motorul, placa se puse în mişcare, ca trapa unui beci. Se deschise un coridor inundat într-o lumină orbitoare. Ducea într-un salon spaţios. Oleg intră în coridor, apoi închise după el încă o uşă de oţel placată cu stejar şi îşi trase sufletul.

Salonul îi reuşise bine. Un cămin mare. Pe grătarul din faţă erau aşezate lemne uscate. La stânga, o masă largă cu o lampă pe un braţ pliant. Un scaun cu spătar jos şi braţe. În faţa căminului un fotoliu adânc. În stelaje compacte, de-a lungul pereţilor, erau orânduite cărţi. Un covor gros, verzui. În dreapta, uşa de la dormitor. Oleg aruncă o privire în baie, la bucătărie şi se întoarse în salon.

O vreme stătu în uşă, sprijinindu-se cu umărul de toc, îşi înfundă mâinile în buzunare, uitându-se mulţumit la locuinţa lui. Apoi se îndreptă spre stelaje, scoase o carte, acolo nu erau decât pagini albe... Umblă mult timp de-a lungul rafturilor, scoţând cărţi la întâmplare — toate erau fără text, afară de una singură, o broşurică cu versuri ce purta titlul „Luna purpurie”. Erau versurile lui, pe care, cândva, încă din timpul şcolii, redacţia i le-a înapoiat cu referinţe delicate la supraîncărcarea tipografiei şi a planului tematic aprobat. Zâmbi strâmb, îndesă broşurica şi mai adânc între cărţi şi se duse să facă un duş.

A treia zi

Dimineaţa Oleg porni spre navă. Cureaua automatului îi obosea umărul într-un mod plăcut, dându-i o notă de siguranţă. Bocancii grei striveau iarba, care creştea văzând cu ochii, ca un drum îngust de-a lungul traseului său de ieri. Totuşi, era o planetă confortabilă.

Observă din depărtare ceea ce îl speriase atât de tare ieri seară — costumul de scafandru cu schelet înăuntru — aşteptă până când iarba crescu mai înaltă peste aceste locuri şi îşi văzu de drum. La amiază ajunse la navă.

Totul rămăsese ca ieri seară. Elicopterul stătea în aceeaşi poziţie cu uşa deschisă. Palele elicei se roteau încet în bătaia vântului. Doar iarba, care mai înainte nu existase, se înălţase deja deasupra roţilor. Oleg urcă în cabină şi se aşeză în fotoliu

să se odihnească şi să-şi adune gândurile. Apoi creă nişte cârtiţe. Greu le puteai asemăna cu cele autentice, dar cel puţin ştiau să sape şi au făcut-o în locul unde avea nevoie, sub navă, iar când şanţul ajunse până la trapă, au dispărut imediat în adâncuri — nu mai erau de niciun folos.

Oleg ridică pistolul, aşa cum fusese lăsat acolo, lângă pupă şi intră în navă. Primul lucru a fost să găsească acumulatorii de rezervă şi să reîncarce pistolul. Apoi se apucă de reparaţii. Reparaţia era uşoară — tot ceea ce lipsea, crea pe loc. Dar oricum era mult de muncă şi până seara abia începuse ca lumea lucrul.

Zborul de întoarcere până la castel dură zece minute. Elicopterul se aşeză în mijlocul pătratului negru de pe acoperişul plat. Liftul îl lăsă la etajul doi. Acoperişul se închise ermetic deasupra capului. Oleg alimentă aparatul cu izooctan pur şi plecă să cineze. Apoi citi versurile lui din broşurică, se ruşină şi merse la culcare. Dar somnul nu-i venea. Şi capul începu să-l doară. Se ridică, luă o scurtă pe umeri şi intră în salon. Era plăcut să păşeşti desculţ pe covorul moale şi un pic aspru. Se aşeză la masă şi aprinse lampa. Stătea, pironindu-şi privirile pe hârtia curată. Capul îl durea foarte tare şi în general îşi simţea sufletul încărcat de dezgust. Apoi îi îngheţară picioarele — trăgea de la cămin. „Să aprind oare focul?”. Se îndreptă spre cămin, scăpără bricheta şi apropie flacăra de lemne. Coaja de mesteacăn, scorojindu-se pe bucata de lemn, se aprinse, arse şi se stinse. Mai încercă o dată, nu-i reuşi. „Naiba să te ia, cum se mai chinuiau săracii lorzii?”. Scărpinându-se după ceafă, materializă o canistră cu benzină, stropi lemnele. Mototoli câteva foi de hârtie, le aprinse şi le aruncă de departe în cămin. Focul izbucni în vâlvătăi cu un zgomot puternic, începu să vuiască şi hornul. Un val fierbinte îl izbi în faţă. Lemnele luând foc, flăcările se domoliră. Oleg dădu la o parte fotoliul şi se întinse pe covor, sprijinindu-şi bărbia în pumni şi uitându-se la foc. Schimbările continue de nuanţe ale flăcărilor îl fermecară şi îl liniştiră, treptat îi trecu şi durerea de cap. Când lemnele arseră complet, se ridică, se întinse şi plecă la culcare.

A patra zi

Termină şi reparaţia. Nava deja nu mai zăcea într-o parte, ci stătea dreaptă, orientată spre zenit, rezervoarele erau umplute vârf, toate sistemele erau restabilite şi reglate. Oleg se aşeză la pupitrul de comandă şi începu să apese butoanele, să mişte pârghiile, să răsucească manetele. Se aprinseră ochii semnalizatoarelor, se balansau acele indicatoarelor, începură să ţăcăne releele. Nava învie. Sistemul de termoreglare funcţiona. Arşiţa din cabină, ce-l chinuia pe Oleg în miezul zilei, se transformă într-o răcoare plăcută. I se schimbă şi dispoziţia sufletească, simţindu-se voios şi bucuros. Erau ultimele douăzeci şi patru de ore de stat pe planetă, nu mai rămăsese aproape nimic de lucru. Practic, ar fi putut lua startul şi peste o oră, dar oricum ar fi trebuit să aştepte pe orbită — computerul avea nevoie de timp pentru calcule. Iar ca să-ţi pierzi inutil o noapte în imponderabilitate — nu era deloc plăcut. Şi apoi dorea foarte mult să mai stea un pic la castel. Probabil că era o neîncredere subconştientă faţă de „Delta" — totuşi, deja nimerise odată în încurcătură cu ea — şi o la fel de inconştientă încredere în betonul indestructibil şi plăcile de oţel ale castelului. Oleg termină lucrul devreme şi zbură spre casă cu hotărârea fermă de a se culca.

În timpul nopţii îl trezi un sentiment de nelinişte. Nu se trezi brusc, o vreme stătu într-o stare de somnolenţă, dar treptat se dezmetici de-a binelea, iar neliniştea tulbure prinse forme concrete. Uitase să închidă uşa exterioară! Într-adevăr, dormise foarte adânc şi puţin probabil să fi visat ceva, aşa că nu era niciun pericol. Dar spre dimineaţă, somnul nu mai era atât de adânc, ar fi putut să viseze ceva, iar atunci... Se ridică, aprinse lumina şi se îndreptă spre ieşire. Pretutindeni era linişte şi pace. Uşa de oţel a salonului alunecă lin într-o parte. Oleg apăsă butonul din coridor. Placa masivă ce bloca scăriţa începu să se dea la o parte, când, pe neaşteptate, o lovitură îngrozitoare dată de jos o smulse din ţâţâni. Prin deschizătură intră un cap uriaş, de mărimea unui stat de om, cu multe coarne, botul se deschise larg, învăluindu-l pe Oleg cu respiraţia lui fetidă, iar dincolo de cap se întindea un gât gros, solzos. Oleg urlă şi se aruncă înapoi. Reuşi să închidă uşa salonului, să se proptească de ea şi să-şi tragă sufletul, dar chiar atunci căzu, azvârlit de lovitura extrem de dură venită din partea cealaltă a uşii. Loviturile se repetară, iar la a treia, uşa se prăbuşi împreună cu o bucată de

zid. În cadrul spărturii se ivi botul feroce, absurd, care se şi aruncă spre Oleg. De-abia reuşi să se rostogolească în altă parte atingând cu mâna solzii reci, şi să se ascundă după masă. Capul se întoarse încet în căutarea prăzii dispărute, iar Oleg, smulgând dopul de la canistră o vărsă pe podea şi de-a dreptul în patru labe se năpusti în dormitor, aruncând în benzină bricheta aprinsă. Izbucnirea flăcărilor opri monstrul o vreme, iar Oleg înşfăcând de pe scaun centura cu „laserul”, o rupse la fugă spre lift. Îl gonea zgomotul focului, trosnetul şi mugetul incendiului. Acoperişul glisa încet, liftul abia se târa în sus, dar iată, în sfârşit, se deschise ieşirea, imediat mugi motorul şi „Musca” se smuci înspre cer, ca dintr-o fântână.

Oleg aprinse farurile de aterizare şi se uită în jos.

Castelul părea că se dublase în lungime. Lângă el se înălţa un munte rotund, cu străluciri metalice. Tresărea şi se agita, iar castelul de asemenea fremăta, pe suprafaţa lui gonind crăpături negre, acoperişul se despică, iar dinăuntrul izbucniră vâlvătăi, în mijlocul cărora apăru un gât lung, gros şi strălucitor, ca o rachetă în timpul startului, ce se înălţa cât era de lung şi se întindea, capul cu botul deschis încercând să ajungă elicopterul... Oleg smuci aparatul într-o parte şi în urma lui trecu un jet lung de foc, care, proiectat din botul deschis, descrise un arc de cerc şi se prăbuşi în iarbă, împrăştiind focuri de artificii. Iarba luă foc. Oleg forţă aparatul până la viteză maximă, iar în spate izbucniră spre cer jeturi de foc. Uitându-se în jur, observă că dragonul aruncător de flăcări fugea după el în salturi.

Elicopterul îl lăsă lângă navă. Oleg fixă manetele pentru decolare, împinse înainte manşa de gaze şi sări afară. „Musca” îşi luă zborul strâmb şi se târî încet, luând înălţime, iar Oleg deja dădea buzna în cabină, cu mâna stânga strângându-şi centurile, iar cu dreapta conectând sistemele. Acum trebuia să mai aştepte douăzeci de minute până când nava se pregătea de start. Se luminară şi ecranele radarului. Pe cel din dreapta, un punct verde: se deplasa „Musca”. Dintr-o dată se prăbuşi şi dispăru. Oleg conectă infravizorul şi văzu o pată uriaşă, întunecată, acolo unde arsese elicopterul. Apoi ea se împărţi în două pete, iar cea de-a doua, mai întâi abia vizibilă, deveni rapid mai întunecată şi mai mare. Era dragonul care se apropia şi Oleg conectă imediat încălzirea, deşi era încă prea devreme. Mâna stătea pregătită pe maneta de tracţiune, dar Oleg mai

aşteptă, cu dinţii încleştaţi, pentru că nava nu era pregătită. Măcar încă trei minute... Dragonul era deja foarte aproape. Oleg conectă tracţiunea mică. Din duze izbucniră flăcări, care instantaneu pârjoliră iarba şi ridicară praful. Dragonul se opri şi scuipă un jet, dar acesta nu ajunse până la navă. Două minute şi jumătate. Jeturile de flăcări lingeau deja blindajul. Două minute... Numai de nu s-ar sui pe navă! Un minut şi jumătate... cele două lovituri expediate din duza laterală nu-l speriară, dar cel puţin îl reţinură. Cincisprezece secunde... zece... cinci... Ce mult e: cinci secunde! Uf, în sfârşit! Conectă tracţiunea maximă şi nava ţâşni în sus. Se simţea apăsarea suprasarcinii. „Interesant de ştiut, a mai luat cineva startul gol sau eu sunt primul? Ei, drace, că greu mai e... doar trebuie să ies pe orbită... Programul la computer... ce naiba! Ce, o fi ruginit butonul, nu pot să-l apăs deloc. Ei drăcie!” Computerul primi programul şi preluă comanda.

A cincisprezecea zi

La ora 10.30, timpul de la bord, Oleg luă startul spre Pământ. Trebuia să prindă viteză până la regimul de lucru al prizelor de vid. Douăzeci de ore de lucru ale acumulatoarelor şi se putea intra în prima săritură. Apoi încă trei, cu ieşiri lipsite de pericol în spaţiul pustiu dintre braţele spiralei Galactice, apoi Pământul. Patria. Planeta unde poţi să dai frâu liber imaginaţiei, unde poţi să vezi visele. Puteai să stai fără frică. Poate că mai târziu, când expediţia se va întoarce, o va întâlni şi pe Lena. Şi va face ceva... ceva care să-i dovedească că nu e totul doar vitejia prostească, stupidă. Desigur acolo, pe Pământ, deja nu va mai fi Alisa, dar avea o minte destul de bună ca să facă câte ceva şi fără minuni. De exemplu, să se întoarcă pe planeta asta blestemată cu o expediţie complexă.

Hotărât lucru, merita să te ocupi de asta, dacă se va dezlega taina minunilor, secretul acestui câmp complicat şi se va încerca reproducerea lui. Apropo, viitoarea expediţie va fi destul de „veselă”. La început vor întâlni dragonul aruncător de flăcări. Apoi îi vor face şi ei pe ai lor. Sau vor tria participanţii după principiul absenţei imaginaţiei? Şi mult vor mai cerceta... de unde să găseşti din ăştia? Poate doar roboţi. De fapt, oricum au

cu toţii creierul ecranat... Stop. Ce idee! Ecran! Nu, prostii, oricum nava nu ecranează. Dar dacă folosim un amortizor? Cel mai primitiv aparat de bruiaj. O plasă pe cap, prin plasă — un curent slab. O oscilaţie de înaltă frecvenţă şi problema-i rezolvată!

Atât de mult se bucură, încât nu auzi de prima dată alarma. Dar chiar atunci se opri motorul, se instală imponderabilitatea, fotoliul săltă şi Oleg se lovi puternic cu capul de tavan. Ricoşă înapoi din tavan, se agăţă de fotoliu şi se ţinu bine. Ce-i asta? O privire rapidă spre tabloul de comandă, se terminase combustibilul. Şi computerul se decuplase: niciun beculeţ nu ardea. Da' ce naiba o mai fi şi asta? Deschise uşa de la secţia de aparate şi dintr-o dată totul deveni limpede. Acolo, totul era aproape pustiu. Dispăruse tot ceea ce fusese montat la reparaţie. Mai exact, tot ceea ce fusese imaginat şi materializat. Totul era ca-n prima zi, ba chiar mai rău pentru că aruncase unele piese inutilizabile, înlocuindu-le cu altele imaginate. Iar acum toate astea au dispărut. Undeva fâsâia un gaz, undeva picura, susura... Era limpede, nava deja depăşise zona câmpului magnetic şi de aceea toate materializările s-au destabilizat. S-au distrus, s-au evaporat... Şi din nou, ca acum cincisprezece zile în urmă, pe ecran crescu planeta galbenă, gata-gata să înghită nava distrusă.

A douăzeci şi şasea zi

Oleg se trezi devreme şi proptindu-se cu cotul în pernă se uită mult timp cum doarme Lena. Soţia... Cea mai iubită... Uite-o aici, lângă el. Atinse cu degetul mâna aşezată deasupra cuverturii. Ce piele fină avea! Interesant de ştiut, e doar la ea sau la toate femeile? Nu ştia. La început era mult prea tânăr ca să afle. Apoi a urmat Academia — cinci ani de muncă silnică. Atunci doar auzise discuţiile altora. Era neplăcut să asculţi — nu-i plăcea cum vorbeau, deşi îl interesa foarte mult ce vorbeau... Şi imediat după Academie nimeri în expediţie şi atunci unica femeie pentru el deveni Lena îndepărtată, străină. Nepreţuit de dragă, dar asta nu o făcea mai apropiată. Şi iată că acum era alături. Ea? Da, ea! Adevărată. Aproape... Dar n-avea importanţă, acum toată viaţa lui era aşa — aproape adevărată.

Lena apăruse într-o seară, pentru că uitase să cupleze generatorul amortizorului. Acum, când se culca, obligatoriu punea în funcţiune generatorul. Şi nopţile treceau liniştite, fără vizite neplăcute. În general totul a devenit mai simplu. Atunci reuşise să umple rezervoarele înainte de aterizare şi să se „aşeze” normal. Construi imediat o casă, adânc sub pământ, materializă o pădure, iarbă, făcu un pârâu. Apoi creă elicopterul, zbură la locul primei aterizări şi adună toate piesele autentice. Repară câte ceva şi la „Delta”, mai mult din inerţie, pentru că restaurarea completă a navei era imposibilă, iar cu piesele materializate nu puteai zbura prea departe. Chiar din prima zi făcu plasa-ecran şi generatorul. Funcţiona excelent, acum era mult mai liniştit.

Apoi apăru Lena, în acea noapte îi apăru în vis. Nu ca în viaţă, amabilă, dar străină, ci aşa cum ar fi vrut să o vadă.

A adormit în fotoliul din faţa căminului şi visă că doarme în fotoliul din faţa căminului. Era noaptea târziu. Lena se îndreptă spre el, îl mângâie pe obraz şi îi spuse: „Alik, ridică-te, e timpul să mergi la culcare!”, apoi râse. El, fără să deschidă ochii, întinse mâna şi o trase spre el. Ea se împotrivi apoi se aşeză uşor pe braţul fotoliului, se înclină spre el şi-l gâdilă cu genele ei lungi. O sărută, în gropiţa claviculei. Inima i se strânse de tandreţe. În viaţa lui nu-i fusese atât de bine. Lena se ridică brusc şi începu să tragă de el, râzând şi ţipând: „Scoală-te, gata cu prefăcătoria!”.

Oleg se trezi şi deschise ochii. Focul din cămin aproape se stinsese, era întuneric, dar el o recunoscu imediat. Se ridică brusc şi aprinse lumina. Ea îşi miji ochii şi îi feri cu mâna. Oleg pipăi generatorul — aşa şi era, închis! Îşi muşcă buza. Mormăi: „Aşteaptă, Lena, acum mă trezesc. Ce să fac? Cum să-i spun, cum să-i explic..."

Obişnuindu-se deja cu lumina, ea lăsă mâna în jos şi se uită la el zâmbind, dar imediat privirea i se schimbă şi uitându-se în jur, zâmbetul ei deveni dezorientat şi şovăielnic, apoi dispăru cu totul.

— Oleg... Doar eşti Oleg, nu?

— Păi, bineînţeles că Oleg, cine vrei să fie? zâmbi aproape firesc.

— Stai, nu-mi amintesc nimic, nu înţeleg nimic... Unde suntem? Doar nu e „Gamma”? Şi de ce sunt în halat? Unde sunt ceilalţi? Ce s-a întâmplat?

— Lena, uite ce e... Stai jos, da? Şi-am să-ţi explic totul de-a fir a păr.

O aşeză pe fotoliu, iar el se instală pe covor, stând într-o parte, astfel încât să nu o privească tot timpul în faţă. Ea se cutremură de frig, îşi trase picioarele sub ea şi le acoperi cu poalele halatului.

— Ţi-e frig? Stai un pic, să răscolesc focul. Aruncă în cămin câteva surcele şi aţâţă focul.

— Ce zici, aşa-i mai bine? Iar acum, ascultă-mă. Te-ai îmbolnăvit pe a patra planetă. Te-ai ales de acolo cu o porcărie asemănătoare letargiei. Eugene n-a putut să facă nimic, nu aveam legătura cu Pământul, pe tine te-au aşezat într-un hibernator, dar după două luni pulsul a slăbit, s-a mai agravat ceva pe-acolo, şi atunci Jansen a hotărât să te trimită pe Pământ..., iar ca pilot, m-a ales pe mine.

— De ce tocmai pe tine?

— Păi... nu ştiu, aşa a hotărât. Şi uite-aşa am zburat împreună, pe „Delta”. La început situaţia a fost gravă, dar pe urmă am observat că pulsul s-a stabilizat şi că-n general indicatorii s-au îmbunătăţit; poate din cauza influenţei anabiozei, poate datorită vitezei sau a hiperspaţiului, cine ştie? Numai că s-a nimerit pe neaşteptate planeta asta. Înţelegi, am ieşit primejdios de aproape faţă de stea, dar ca să mai ţin cont şi de probabilitatea că drept sub nasul nostru va apare planeta... Am încercat să frânez, combustibilul a ars complet, era necesară aterizarea forţată. Din navă a rămas numai amintirea. Apoi am descoperit că această planetă este neobişnuită. Ceva cu câmpurile. De fapt, se materializează lucrurile. De exemplu, te gândeşti la ceva — se şi întruchipează. Am făcut o casă, te-am adus aici, am reglat hibernatorul la „trezire”, dar tu tot mai dormeai. Am reparat „Delta” şi am zburat, de fapt am zburat împreună, dar la distanţa de aproximativ trei mii, câmpul a slăbit şi tot ceea ce am creat, a dispărut şi am fost nevoit să aterizez din nou. Iar am construit o casă, din nou am început să cârpesc nava, nu ştiu de ce, oricum nu e voie să zbori cu ea. Apoi tu ai intrat în normal, atâta doar că încă mai dormeai — pur şi simplu dormeai, iar acum te-ai trezit. Asta e.

— Ciudat... Nu-mi amintesc nimic şi nu simt deloc că aş fi fost bolnavă. Totul e în regulă, doar că am o lacună în memorie. Dar ăsta-i un fleac, trece. Mai important este dacă am înţeles bine situaţia. Ne-am împotmolit, aşa e? Nu putem nici să plecăm, nici să dăm vreun semnal?

— Aşa este. Şi nu se ştie cât va trebui să trăim aici.

Au tăcut amândoi, uitându-se la focul din cămin.

Apoi Oleg spuse:

— Lena... Uite ce mai e...

— Ce?

— Lena... brusc îşi coborî vocea şi tuşi. Te-am minţit. Ştiu de ce m-a trimis Jansen pe mine. Ştia că eu... că eu te iubesc... Tocmai de aceea m-a şi trimis — se întoarse şi se uită la ea într-o aşteptare încordată. Iar pe faţa ei îngrijorată, îngândurarea se transformă treptat în zâmbet.

— Ah, Oleg, Oleg... Toţi ştiau asta în afară de mine. Doar nu mi-ai spus niciodată nimic. Poate îmi spui acum?

— Lena! Se aruncă spre ea şi o luă de mână. Lena! Te iubesc! Numai pe tine, n-am iubit pe nimeni altcineva înainte, tu eşti prima şi vei rămâne astfel întotdeauna, cât voi trăi... Lena...

Ea se ridică din fotoliu, întinse mâna liberă şi îl mângâie pe obraz, ca atunci în vis.

Au stat multă vreme alături, îmbrăţişându-se şi sărutându-se, rostind cele mai prosteşti cuvinte duioase.

— Alik..   Pot să-ţi spun Alik, bine?

— Dar eu cum să-ţi spun?

— Dar tu cum ai vrea?

— Nu ştiu. Încă nu m-am gândit. Probabil că Lena, e cel mai bine aşa.

— Şi eu la fel cred. Zâmbiră amândoi, apoi ea îl îndepărtă, se încruntă, se uită critic la el şi rosti foarte serioasă:

— Dar nu ne potrivim. Eşti încă un băieţandru...

— Şi tu la fel!

— Asta-i treaba mea cum sunt. Uite, dacă vreau, am să-mi fac altul, mai potrivit, cu tâmplele cărunte, înalt, bine făcut, cu privirea de vultur.

— Apropo, Lena, uite ce e: ia şi tu o chestie din asta. El îşi scoase plasa, desfăcu generatorul şi i-l dădu ei. Puneţi-l şi închide-l cât mai rar. Altfel cine ştie ce o să creezi. Eu, de

exemplu, când am aterizat prima dată, încă nu mă gândisem la ecranul ăsta şi ce-am materializat...

Tăcu şi concentrându-se creă al doilea generator. De uimire, Lena deschise ochii larg.

— Auzi, dar cum faci asta?

— Păi, cum s-o fac... în general, foarte simplu. Mă concentrez, îmi închipui ce vreau să realizez, cât mai clar şi mai amănunţit, îmi doresc foarte tare acel lucru şi el se materializează.

— Să încerc şi eu, nu?

— Hai, numai scoate plasa.

Lena se aşeză, se încruntă, uitându-se îngândurată înaintea ei, apoi se întoarse brusc spre el şi întrebă dezorientată:

— Auzi, dar ce?

— Cum adică, ce?

— Păi, ce să creez?

— Tu ce-ai vrea?

— Nu ştiu... Poate o prăjitură?

— Fie şi o prăjitură. El zâmbi, amintindu-şi de prima lui încercare: un morcov şi un măr; nu se ştie de ce, dar şi ea trăgea la mâncare.

Lena, probabil, se concentra prost: nu-i ieşise nimic. Oleg, stând în spatele ei, îşi închipui nişte ecleruri lunguieţe, acoperite cu glazură de ciocolată. Apărură imediat. Lena întinse mâna, nehotărâtă.

— Alik, dar eu vroiam prăjitură de migdale, iar aici e cu cremă de vanilie...

— Păi... eu te-am ajutat.

— Auzi, niciodată să nu te mai amesteci în prăjiturile mele personale! Nu vreau s-o mănânc! Distruge-o!

— Nu dispare. Invers nu se poate. Iubito, trebuie s-o mănânci.

— Nici gând, mănânc-o singur!

— Bine — bine. Câte jertfe nu faci pentru femeia iubită! Lena, poate totuşi vrei s-o mănânci? Doar ai postit atâtea luni!

O aşeză înapoi în fotoliu şi aranjă repede masa cu farfurii şi platouri. În mijloc, între două cupe înalte apăru o sticlă de şampanie. Îşi mai făcu de lucru, dar în minte i se învârtea insistent un gând: „De ce nu i-a ieşit nimic Lenei? Nu s-o fi adaptat încă? Sau pentru asta e bun numai câmpul meu psi cu imaginaţie hipertrofică? Sau poate pentru că ea nu e...

adevărată? Gândindu-se la ultima ipoteză, inima i se strânse brusc...

— Ei, cum e?

— Hm... Auzi, faţă de masă fermecată, dar unde sunt şerveţelele?

— O doamne, cum de-am putut... M-am sălbăticit de tot fără un suflet de femeie. Cum să vă mulţumesc, doamnă...

— Lasă — lasă, nu te mai linguşi atâta. Auzi, dacă tot ne-am ocupat de cele gospodăreşti, arată-mi şi mie ce şi unde.

Oleg o conduse prin încăperi.

— Uite dormitorul, aici e bucătăria, aici e baia, aici e ieşirea la suprafaţă. Aici e butonul pentru uşă, ăsta-i liftul, şi îi arătă cum funcţionează.

— Alik, pentru ce astfel de uşi?

— Ştii, ţi-am mai povestit deja: la început am „născut” tot felul de pocitanii: şopârle, cârtiţe, iar pe undeva se plimbă un fel de zmeul-zmeilor — blindat şi cu aruncător de flăcări, el mi-a distrus prima casă. Aşa că astea sunt pentru orice eventualitate. Şi ţine minte: niciun pas afară, fără armă. Generatorul să-l ai tot timpul conectat, e clar? Şi de fapt, la început e mai bine să nu ieşi afară decât cu mine.

Jetul răcoros al duşului îi izbea pielea. Se aplecă şi stătu cu spinarea sub jet. Era plăcut... Apoi se înfăşură într-un cearşaf pluşat, se aşeză pe marginea băii şi se gândi. Aşadar, e fericit. Şi la acest gând se întristă şi simţi o apăsare grea în suflet.

A patru sute şaptezeci şi cincea zi

Saşka deja se săturase şi adormise. „Totuşi semăna mai mult cu Oleg — cârn şi cu sprâncenele albe. Un băieţel grozav, liniştit. Doar în prima lună nu ne-a lăsat să dormim, apoi brusc s-a liniştit. Lua bine şi în greutate. Doar un singur lucru nu se potrivea cu vârsta lui... E abia a cincea lună şi deja i-a apărut un dinte. Acum tocmai a supt şi cum m-a mai muşcat... Şi-n general, se vede că va fi un băiat deştept, iar când nu doarme, cască gura în toate părţile, zâmbeşte, apoi se încruntă şi deja a început să-şi numere degetele: se uită la fiecare în parte şi le mişcă de parcă le-ar îndoi. Oare nu-i timpul să-i punem sub

bonețică o plasă? Cine știe când încep copilașii să gândească cu adevărat. Trebuie să mă sfătuiesc cu Alik.”

Deodată, Lena auzi zgomotul slab al liftului. Se trânti ușa. „Acum, probabil, o să închidă placa aceea groaznică, da, iată cum s-a simțit prin podea o ușoară zguduire.” Pașii nu se auzeau, îi înghițea covorul. Lena numără, doisprezece, treisprezece, acum se va deschide ușa...

Se deschise ușa și intră Oleg. Se aplecă deasupra pătuțului și atinse duios cu buzele obrăjorul rumen. Apoi se așeză lângă soție, o îmbrățișă pe după umeri și se lipi cu fruntea de ea. Se lăsă obosit pe pernă.

— Micuțule, spune-i lui tati, bună!

— Uite, am să-i dau una lui mami după ceafă. Și mai jos. Lena, nu se poate așa, ți-am mai spus de atâtea ori, închide ușa.

— Veșnic te temi de ceva...

— Prostuțo, doar nu pentru mine mă tem. Ferească sfântul, intră vreo jigodie pe-aici.

— Bine, n-am să mai fac, o, bărbatul și stăpânul meu. Dar tu cu ce te lauzi? Ai adus vânat pentru cină? Ai strâns mult fildeș?

— Apropo. Zmeul Zmeilor a halit un elefant. Pe Mașa. Și a dat foc la savană. A ars până la lac. Ăsta-i dracu’ nichelat!

— Auzi, omoară-l! N-ai niciun folos de pe urma lui, doar pagube.

— Am și făcut-o. Mi-a părut rău la început — totuși era o fiară unicat. Apoi m-am hotărât: dacă o să trebuiască, am să fac altul, nou. Și ce rezistent s-a dovedit — am băgat patru rachete în el și tot mai dădea din picioare. Iar ăia cenușii — la fel de nemernici! N-au trecut nici cinci minute de când a murit că au și apărut în haită!

— Ce zici, Oleg, poate și pe ei!

— Nu se poate! Altfel renii tăi se vor înmulți atât de tare încât or să halească toată flora și se vor îmbolnăvi. Lasă-i să mențină balanța ecologică.

— Cât ești de deștept, cunoscător și prevăzător!

Oleg o trase spre el, o îmbrățișă și o sărută.

Își puse capul pe umărul lui, îi mângâie cu degetul bărbia și îl certă că e veșnic nebărbierit. O îmbrățișă și mai tare și începu din nou să o sărute, dar ea se feri și spuse:

— Gata, gata! Hai, la masă!

Îşi aranjă părul în faţa oglinzii şi fugi la bucătărie. Oleg o urmă şi se opri în uşă în postura preferată: sprijinindu-se cu umărul de tocul uşii şi cu mâinile în buzunare. Se uită la ea cum pune masa. Lena rămăsese la fel de zveltă şi graţioasă ca înainte de naştere, iar faţa parcă era şi mai frumoasă. Niciodată nu şi-a mai amintit de ceea ce fusese înainte de apariţia ei aici.

Rareori vorbeau despre Pământ: se străduiau să nu vorbească.

— Da, Lena, Pământul n-o să ne audă niciodată. Nu trec undele. Şi chiar dacă ne-ar auzi, la ce bun după trei sute de ani.

— Măcar să afle de planeta asta...

— Poate decât asta.

— Şi de unde ştii că undele nu răzbesc?

— Dimineaţă am lansat „Delta” pe o orbită staţionară lungă. Radarul a urmărit-o până la trei mii, apoi semnalul „Deltei” a dispărut brusc. Peste două ore, când distanţa s-a micşorat, poftim, totul a fost din nou în regulă. Dar de pe navă, un emiţător adevărat transmitea continuu semnale.

— Mai este acum pe orbită?

— Da, am lăsat emiţătorul deschis. Desigur, n-o să ajungă nimic până la Pământ, dar poate că cineva va trece pe aici. O să audă S.O.S.-ul, o să aterizeze şi ne va lua pe Pământ...

— S.O.S.… Mi se pare că în engleză înseamnă salvaţi sufletele noastre?

— Nu, pur şi simplu este o combinaţie convenţională a literelor. S-a stabilit cândva, la o conferinţă internaţională…

Îşi aminti diferite interpretări ale tradiţionalului semnal al nenorocirii şi îi mai veni în minte încă una: „Salvaţi-mă de mine însumi”.

Oleg adormi în fotoliul din faţa căminului. Carneţelul îi căzu pe jos, mâna lăsată peste braţul fotoliului se învineţise, iar venele umflate se reliefară puternic. „Ce obosit este!”, se gândi Lena. Stinse lumina şi se apropie să ridice carneţelul. Oleg mormăi ceva nedesluşit în vis, se mişcă şi se întoarse pe partea dreaptă. Plasa de pe cap îi alunecă un pic şi Lena văzu semne roşii, acolo unde sârma apăsase pielea. „Mai e şi plasa asta groaznică. Cum o fi suportând-o?”. Îi luă plasa cu grijă de pe cap şi o îndesă în buzunarul scurtei.

A patru sute şaptezeci şi şasea zi

Primul lucru pe care-l văzu Oleg când ieşi afară dimineaţa era o navă. Deasupra păduricei, vârful ei strălucea în razele soarelui ce abia se ridicase. La început, nu-i veni să-şi creadă ochilor, dar când fugi prin pădurice şi se opri în poiană, nava se desfăşură în toată splendoarea ei — înaltă, pe trei braţe solide de aterizare, ce intraseră printre pietrele arse. Trapa era deschisă, iar pe sol stăteau două fiinţe în costume de scafandru.

„Să fie oare ăsta sfârşitul? Navă. Oameni. Sau poate nu mai seamănă cu oamenii? Măcar de-ar fi oameni!”.

O clipă ezită, apoi fugi înainte, ţipând şi agitându-şi mâinile. L-au observat.

La vreo douăzeci de metri de navă, Oleg trecu la pas. Reuşise deja să vadă, pe corpul navei, inscripţia „Orion-Beta”. Se opri în apropierea lor şi spuse încet:

— Ei bine, bună ziua, pământeni...

S-au uitat unul la altul şi au spus ceva. Prin cască nu se auzea nimic. Atunci el scoase carneţelul din buzunar şi scrise cu pixul: „Deschideţi filtrele. Nu e niciun pericol”.

Din nou s-au uitat unul la altul, sfătuindu-se. Cel din stânga se apropie, luă carneţelul şi scrise: „Cine sunteţi?”

„Sunt din echipajul «Regula-Gamma». Am avut o avarie. Oleg Blinov”

Din nou se sfătuiră şi, gesticulând, îl invitară în navă. Oleg aprobă, dând din cap.

În ecluză, Oleg primi o mască, apoi se deschiseră ventilatoarele. Într-un sfârşit, intrară în navă, necunoscuţii îşi deschiseră filtrele şi începură să se dezbrace, uitându-se curioşi la Oleg. Iar pe el îl gâtuia bucuria.

— Băieţi... Pământeni... Dragii mei... Cât de mult v-am aşteptat...

Cel care scrisese în blocnotes se apropie, îl îmbrăţişă şi ţinându-l de umeri, îl întrebă:

— Sunteţi russian? Eu nu vorbeşte bine russian... Noi este din United States.

— Ce importanţă are, fir-ar să fie! Drace, ăştia nu mă înţeleg... E totuna, n-are importanţă, „indifrend”, înţelegi! I can speak English, but my English is not so good...

Ei au râs, l-au bătut prieteneşte pe umăr şi s-au prezentat: Tom Drake, Jim Collins. Apoi l-au dus în cabina de comandă.

Oleg îl recunoscu pe căpitan. Era Still T. Davidson, comandantul a trei nave interstelare, eroul Pământului. Oleg se prezentă.

— Oleg Blinov, planetolog, Regula-Gamma.

— Still Davidson, comandant, Orion-Beta.

— Mister Davidson, aş fi vrut să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi.

Ceilalţi doi, schimbând priviri, ieşiră din cabina de comandă, închizând uşa după ei.

— Mister Davidson... începu Oleg.

— Mă cheamă Still.

— Bine, Still... spuneţi-mi, mergeţi pe Pământ?

— Da.

— Trebuie să merg pe Pământ. Nava mea este avariată.

— Am văzut-o pe orbită şi am auzit şi mesajul.

— Da. Puteţi să mă luaţi cu dumneavoastră?

— Desigur, Oleg.

— Numai că, vedeţi, nu sunt singur aici. Sunt cu soţia şi copilul.

— Îi luăm şi pe ei, bineînţeles.

— Nu, Still, ei trebuie să rămână. Nu pot să-ţi spun totul, dar… Ei nu pot pleca de aici.

— Şi nu vă e teamă să-i iăsaţi pe planetă?

— Nu. Nu e niciun pericol. Sunt bine adăpostiţi, dar nu pot să-i iau. Şi nu pot să-ţi explic mai amănunţit.

— Nu găseşti, Oleg, că asta sună cam straniu?

— Desigur, Still, dar deocamdată nu pot să spun nimic mai mult.

— Şi ce o să spuneţi pe Pământ?

— Acolo am să pot spune tot adevărul.

— Să zicem. Dar ce-o să le spuneţi lor?

— Am să le spun că veniţi de pe Pământ, că o să comunicaţi la bază prezenţa noastră aici şi că vor trimite o navă după noi. Am să plec cu voi, dar ei nu vor şti asta. Apoi mă voi întoarce după ei.

— Aşa deci... Şi ce am să spun echipajului?

— Acelaşi lucru... sau ce doriţi. Iar acum, Oleg se ridică, vă rog pe dumneavoastră ca, împreună cu tot echipajul, să-mi

vizitaţi casa. Aici se poate şi fără costumul de scafandru. Este o planetă absolut inofensivă în sensul atmosferei şi microorganismelor. Pentru orice eventualitate, luaţi laserul.

Davidson apăsă butonul de apel. Echipajul se adună în cabina de comandă.

— Gentlemani! Ruta noastră se modifică. Trebuie să cercetăm acest sistem. Ne va însoţi ca pasager şi mister Oleg Blinov. Acum suntem cu toţii invitaţi la mister Blinov. La post rămân Tom şi Kenneth. Toată lumea să se bărbierească şi să-şi pună uniforma de gală. Vom ieşi fără scafandre. Luaţi şi laserele. Ceva întrebări? Sunteţi liberi.

Când au rămas din nou singuri, Davidson, uitându-se pe hublou, îl întrebă pe un ton liniştit.

— Vă convine cum am spus, mister Blinov?

— Da, sir. Pe deplin.

Masa a decurs bine. Oaspeţii au lăudat tot: şi casa, şi masa, şi gazdele, şi mai ales stăpâna. Le-a făcut plăcere să se joace şi cu Saşka, ţinându-l în braţe şi cântându-i lucruri de neînţeles, în timp ce el gângurea vesel, cu ochii larg deschişi, şi socotea pe degete.

Davidson vorbea cu Lena într-un colţ:

— Mrs. Blinov, cercetarea acestui sistem planetar ne va lua minim două luni, timp în care de-abia vom reuşi să adunăm frânturi, cum se zice... firimituri de informaţii. Poate să mai dureze, dar nu foarte mult, maxim jumătate de an. După câte am aflat, aţi aşteptat mult mai mult.

— Da, suntem aici de un an şi jumătate.

— Dar văd că v-aţi aranjat foarte bine.

— O, pe toate astea Oleg le-a făcut.

— Cum? Singur? E oare posibil ca un singur om să facă atâtea? Păi atunci e o minune.

— Desigur, o minune. Sau minunile-minunilor.

— Poftim?...

— Eh, râse Lena, e atât de specific ruşilor încât niciun străin, oricât de bine ar şti limba, nu poate să înţeleagă. Este un idiom rusesc străvechi. Minunea-minunilor. Se întâlneşte mai ales în poveşti şi e întotdeauna folosit la singular. Oleg glumeşte desigur, când obişnuieşte să-l folosească la plural.

— Acum am înţeles, iar pe viitor am să spun întotdeauna, minunea-minunilor. Şi totuşi minunea cea mai mare de pe

această planetă este gazda noastră fermecătoare. Aşa este gentlemani?

Gentlemanii aprobară, dând din cap.

— Iar acum... Davidson se ridică. E timpul. Mâine la ora optsprezece, timpul de la bord, luăm startul.

— Vom veni, spuse Oleg. Iar acum vă conduc.

Oleg mergea încet spre casă. Se simţea un ticălos. Despărţirea ce se impunea, îndepărtarea de Lena şi Saşka îl întrista. Încercă să se convingă că este o necesitate, în el se luptau două dorinţe: ori să se întoarcă pe Pământ, să trăiască ca toţi oamenii şi să uite frica pentru totdeauna, ori să rămână pe planetă cu cei dragi, unde a învăţat să fie zeu, dar a rămas sclav. Sclavul propriei lui frici. Să se întoarcă şi să devină om, dar să fie singur. Sau să rămână cu oamenii dragi. Dar sunt oare oameni? Nu sunt adevăraţi. El singur i-a creat. Dar Saşka? Este autentic ori nu? Sau e numai pe jumătate? Să plece şi să trădeze. Chiar falşi fiind, îi sunt dragi. Sau să rămână cinstit faţă de ei, faţă de sine însuşi şi să stea aici pentru totdeauna, să tânjească toată viaţa după un cer albastru şi după oameni adevăraţi... Şi să-i urască pe cei falşi...

Plângea şi înjura tare. Inima strângându-i-se chinuitor, lacrimi, încercări de a găsi o soluţie — nu erau decât încercări de a se târgui cu conştiinţa. Deja se hotărâse cu mult înainte şi alesese, încă de când vorbise cu Davidson, ba chiar mai dinainte, atunci când văzuse nava.

A patru sute şaptezeci şi şaptea zi

Deja îşi luaseră rămas bun de la americani şi se îndepărtaseră, în luminişul pădurii. Lena îl ţinea în braţe pe Saşka. Oleg îi privi şi înţelese dintr-o dată că nimic nu-şi dorea mai mult decât să rămână aici cu ei. Imediat însă îşi înăbuşi acest gând şi spuse:

— Lena, aşteaptă-mă puţin, am uitat ceva. Mă duc repede pe navă şi mă întorc în zece minute.

Şi nici măcar nu-i sărută la despărţire.

În ecluza Orionului se opri şi, sprijinindu-se cu mâna de perete, închise ochii. Se concentră. Stătu aşa câteva secunde. Deschise ochii. Alături de el, sprijinindu-se cu mâna de perete,

stătea un om într-o salopetă roasă. Acesta săltă capul, se uită la dreapta, apoi la stânga şi se întoarse cu faţa spre Oleg.

— Oleg, spuse încet Oleg. Eşti tu... sau eu? Drace, cum să mă adresez mie însumi?

— Da, Oleg, sunt eu. De fapt, tu.

— Doar ştii şi înţelegi totul?...

— Da, ştiu şi înţeleg totul.

— Ai să faci totul cum trebuie. Şi încă ceva: m-am creat pe mine însumi nu chiar aşa cum sunt. Eşti mai bun. Mai cinstit, mai curajos... Şi îi iubeşti, nu-i aşa? Iar pentru tine nu va fi o problemă de plecare sau rămânere pe planetă.

— Desigur, Oleg, fii fără grijă. Noroc!

— Şi ţie la fel. Hai!

S-au îmbrăţişat şi s-au sărutat. Apoi dublura se întoarse şi sări cu uşurinţă afară. Trapa se închise. Oleg deschise uşa şi intră în elevator.

Sus, îşi strecură capul pe uşa cabinei de comandă şi spuse:

— Sunt aici, comandante. Totul e-n regulă.

— Damn it, sări Davidson, dacă ăsta sunteţi dumneavoastră, atunci cine e ăla care fuge spre pădurice, şi îl arătă cu degetul pe ecran.

— Şi ăla tot eu sunt... Ce importanţă are, comandante? Pur şi simplu, încă un lucru de neînţeles, cum s-ar zice minunile-minunilor. Pe această planetă mai sunt şi alte minuni...

— Înţeleg, Minunea-minunilor, da? Well...

— E timpul, camandante. 17.57. Găsesc un pat liber?

— Da, a cincea cabină, al doilea pat. Grăbeşte-te.

Oleg, gâfâind din cauza alergării, stătea alături de Lena şi se uita la navă. Sub duze se învolbură un fum gros, se ridică un nor de praf şi din el ieşi vârful Orionului, pentru o clipă. Se opri suspendat pe un stâlp de foc, se urni încetişor în sus, apoi prinse viteză. Coloana de foc creştea din norii de fum, propulsând racheta spre înălţimi, apoi se auzi un tunet nesfârşit, vârtejul rupse frunzele pomilor. Oleg de-abia reuşi să se ţină cu o mână de un pom, iar cu cealaltă să o susţină pe Lena.

La întoarcere, îl cără el pe Saşa, mirându-se necontenit cât de cald este.

Oleg îl rugă pe Davidson să găsească „Delta”. Voia să-şi ia scafandrul şi ceva din mărunţişuri. La început, comandantul îl refuză, dar Oleg îl convinse, promiţându-i că vor lua

combustibilul din rezervoarele „Deltei” pentru Orion. Manevrară câteva ore, până când radarul puternic reperă „Delta” în depărtare. Totul decurse normal, rezervoarele „Orionului” se umplură, iar Davidson spuse, zâmbind politicos:

— Plătiţi destul de mărinimos zborul dumneavoastră.

— Nici nu merită să discutăm fleacurile astea.

— Scuzaţi-mă, mister Blinov, dar sunteţi un om straniu.

— Ştiu, sir, şi eu am observat asta, într-o seară, după cină.

— Well, mormăi Davidson şi dădu din cap.

Luară startul spre Pământ la ora trei, iar la trei douăzeci şi cinci, Oleg zbură din pat şi văzu cum se topesc pereţii cabinei în negreala cosmosului. Reuşi să închidă filtrul căştii ermetice şi un timp zbură ţinându-şi respiraţia, în timp ce bolta înstelată se rostogolea în jurul lui.

„Totul e miraj! Totul! Acum chiar totul! Lasă, aşa îmi trebuie”, şoptea el disperat. Dispăruse totul, şi nava şi Davidson şi Tom şi Jim şi Kenneth.. Totul nu fusese decât un miraj. Născociri de vis. „Probabil că e timpul să mor” îşi spuse el şi întinse mâna spre închizătoarea căştii. Brusc îl năpădi însă frica de moarte: urâtă, imensă şi nesfârşită precum cosmosul, în urechi îi răsună un urlet şi deja nu mai ştia, ţipă el sau moartea? Şi aşa cum înecatul dă din mâini cu ultimele forţe, punând totul într-un avânt disperat, tot aşa şi Oleg, până la ultima celulă, ţâşni spre viaţă. „Nu, încă nu e pierdut totul, încă mai pot să mă întorc, să aterizez!”. Vâslind din mâini, îşi orientă corpul şi dădu drumul la motoraşul din raniţă, dar combustibilul se termină repede, iar până la planetă erau mai mult de trei mii.

Au urmat două ore de aşteptare. Două milioane de veşnicii, două milioane de încercări pentru a învia motoraşul, două milioane de decedări şi învieri. Iar cosmosul se năpusti în salturi spre el, storcându-l şi aducându-l la dimensiunile unei molecule şi îl eliberă în silă pentru un moment, să dea timp renaşterii speranţei, apoi din nou îl storcea, într-atât de mult, încât nu mai rămânea niciun loc pentru speranţă.

După două ore însă, era deja destul de aproape de planetă, motoraşul se „aprinse” din nou, iar planeta se târa spre el, umplând tot spaţiul, apoi auzi primul foşnet al atmosferei ce-i atinse scafandrul şi atunci începu să materializeze paraşute. Se rupeau în bucăţi, dar el crea mereu altele noi, până când, în

sfârşit, rămase suspendat sub cupolă şi vântul îl duse încet spre planeta luminată de primele raze ale răsăritului.

A patru sute şaptezeci şi opta zi

Oleg se trezi dimineaţa devreme, când pe cer abia începuseră să licărească norii din cele mai înalte straturi. Pădurea era învelită cu un văl de ceaţă, iar pe iarba vineţie strălucea roua. Studie cu plăcere noua casă. Bârnele cabanei, de jumătate de metru grosime, erau acoperite de muşchi, iar deasupra geamurilor atârna acoperişul din stuf. În cuib, pe coşul înalt, se foiau berzele. Şi dintr-o dată, i se păru că deasupra coşului pluteşte un fumuleţ alburiu. De unde? Nimeni nu făcuse focul. Uitându-se însă mai atent, îşi înţelese greşeala. În depărtare cobora încet o paraşută. „Cineva nu a avut noroc”, se gândi Oleg şi se repezi la elicopter.

Când se apropie, omul reuşise să strângă paraşuta şi acum aranja curelele. Era în costum de scafandru, cu casca pusă şi stătea cu spatele, de aceea Oleg nu-l recunoscu de prima dată. Sări din cabină şi se opri dezorientat

— Tu eşti? De unde? Doar ai plecat... Sau eşti al treilea?

— Ce-am mai zburat! La naiba! Totul e miraj... Nu există nimic, nimic adevărat în afară de mine, idiotul. Am crezut, prostovanul de mine... Totul — doar miraje, stârpituri, creaturi, cum eşti tu şi ea.

Oleg stătea cu mâinile în jos, negăsindu-şi cuvintele. Celălalt se aplecă din nou deasupra paraşutei şi tăcu. Apoi încremeni, de parcă i-ar fi venit în minte un gând neaşteptat, şi rosti cu o voce surdă şi parcă străină.

— Iartă-mă, dar nu sunt al treilea. Sunt primul. Şi singurul!

Se întoarse brusc şi ridică fulgerător mâna ce ţinea un pistol. Pe Oleg îl plezni în ochi o stea orbitor de sclipitoare...

Vântul purtă scrumul, dar oasele arse rămaseră. A trebuit să le îngroape.

Oleg ateriză cu elicopterul în curte şi privi îndelung noua sa casă. „Mda, acela era într-adevăr mai bun şi nici nu-i era frică. Apropo de asta, putea să şi materializeze. Nici nu-i de mirare. Doar am fost eu, deşi nu adevărat... Tot ce-a fost mai bun în mine, el era, iar eu l-am omorât...”

Îşi încleştă dinţii şi se îndreptă spre casa lui veche.

Lena încă mai dormea. Intră încetişor la baie şi îşi frecă mult timp mâinile cu apă fierbinte. Tot i se părea că pe palme mai are nisip şi scrum şi continuă să-şi frece mâinile cu peria şi săpunul, gândindu-se că va mai trăi încă mulţi ani şi că în fiecare zi va încerca să-şi cureţe mâinile de nisip şi scrum...

Traducere: VALERIAN STOICESCU